

A les meves pintures proposo un paisatge que no descriu territoris reconeixibles, sinó cartografies interiors i temporals. A través d'acrílics sobre llenç, cartró o paper, construeixo superfícies estratificades on capes, línies horitzontals i textures suggereixen mapes en suspensió.

La pintura es converteix aquí en una cartografia abstracta: bandes de color superposades, amb ritmes precisos i harmonies contrastades. L'espai no està definit, sinó suggerit, com si l'essencial del paisatge s'enlairés del seu ancoratge físic per tornar-se vibració, atmosfera, ressonància.

Aquestes obres conviden a una mirada pausada: l'horitzontalitat és contenciós i fluidesa, terrestre i aeri convivint en un mateix pla pictòric.

El mínim adquireix protagonisme. Aquesta sèrie convida a entrar en un espai sense coordenades, a deixar-se travessar pel ritme intern de la pintura.

La noció de paisatge, ja completament abstracta, es manifesta com a memòria física i energètica.

Proposo pensar i sentir el paisatge com a abstracció emocional, a través de la superposició de capes, l'elecció dels pigments, la tensió entre control i atzar, on es creuen el ritme, la matèria i el silenci.

El buit no és absència, sinó lllindar; una zona activa on tot pot passar.

Aquestes obres no busquen impactar: proposen un estat. Ens conviden a un contacte amb la calma, amb la suspensió, amb la possibilitat de veure sense aprehendre del tot. Una experiència contemplativa que s'allunya de l'excés per reconnectar-nos amb allò que és lleu i interior.

In my paintings, I propose a landscape that doesn't describe recognizable territories, but rather interior and temporal cartographies. Through acrylics on canvas, cardboard, or paper, I construct stratified surfaces where layers, horizontal lines, and textures suggest suspended maps.

Here, the painting becomes an abstract cartography: superimposed bands of color, with precise rhythms and contrasting harmonies. The space isn't defined, but rather suggested, as if the essence of the landscape were detached from its physical anchorage to become vibration, atmosphere, resonance.

These works invite a leisurely gaze: horizontality is containment and fluidity, the terrestrial and the aerial coexisting on the same pictorial plane.

The minimal takes center stage. This series invites us to enter a space without coordinates, to allow ourselves to be traversed by the internal rhythm of the painting.

The notion of landscape, now completely abstracted, manifests as physical and energetic memory.

I propose to think and feel the landscape as an emotional abstraction, through the superposition of layers, the choice of pigments, the tension between control and chance, where rhythm, matter, and silence intersect. The void is not absence, but a threshold; an active zone where anything can happen.

These works don't seek to shock: they propose a state. They invite us to a connection with calm, with suspension, with the possibility of seeing without fully grasping. A contemplative experience that moves away from excess to reconnect with the light and the interior.

Marcela Jardón